

Саветодавна комисија за људска права

ТСС зграда Д-12, седиште мисије УНМИК-а, Приштина, Косово, електронска пошта hqar-unmik@un.org, телефон +381 (0)38 504 604 локал 5182

ОДЛУКА

Датум усвајања: 16. Децембар 2010. године

Предмет бр. 86/09

Зуфе МИЛАДИНОВИЋ

против

УНМИК-а

Саветодавна комисија за људска права, на заседању одржаном 16. децембра 2010. године,
уз присуство следећих чланова:

г. Марека НОВИЦКОГ, председавајућег
г. Пола ЛЕМЕНСА
гђе Кристин ЧИНКИН

Уз помоћ
г. Рацеша ТАЛВАРА, извршног службеника

Узевши у обзир изнад поменути жалбу, уложену сагласно са Одељком 1.2 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12 од 23. марта 2006. о оснивању Саветодавне комисије за људска права,

Након већања, одлучила је следеће:

I. ПОСТУПАК ПРЕД КОМИСИЈОМ

1. Жалба је уложена 7. априла 2009. године и уписана је 30. априла 2009. године.
2. 2. марта 2010. године, Саветодавна комисија за људска права (Комисија) је проследила предмет Специјалном представнику Генералног секретара (СПГС) како би добила примедбе УНМИК-а на прихватљивост предмета. Дана 24. маја 2010., УНМИК је доставио свој одговор.

3. Дана 30. јуна 2010. године, Комисија је послала УНМИК-ов одговор жалиоцу како би доставио своје примедбе. Жалилац је одговорио 29. јула 2010.год. Након што су преведене, примедбе су 30. новембра 2010. послате СПГС-у ради додатних информација.

II. ЧИЊЕНИЦЕ

4. Жалилац наводи да је њен супруг, г. Србољуб Миладиновић, напустио њихов дом у Речанима и отишао аутобусом у Приштину у посету родитељима жалиоца, 25. јуна 1998.
5. Надомак места Црнољево – Дуље у Сувој Реци, аутобус се зауставио, или је био заустављен од стране наоружаних лица и г. Миладиновић насилно је удаљен из аутобуса. Наоружана лица су покушала да поведу једну другу особу, г-ђу В.И. из села близу Суве Реке. Међутим, умешала се старија жена из аутобуса и спречила их да је одведу.
6. Жалилац сазнаје од г-ђе В.И. да је г-дина Миладиновића киднаповала Ослободилачка војска Косова (ОВК) која је дотичном ставила повез на очи и везала га пре него што је одведен у правцу Малишева. У извештају Полицијске ратне криминалне јединице УНМИК-а од 9. децембра 2004. год., који је обезбедио СПГС, стоји такође да постоји могућност да је на г. Миладиновића пуцано током отмице, али је преживео док је покушавао да побегне.
7. Након отмице, жалилац је безуспешно тражила мужа на територији Косова. У децембру 1998. год. покушала је да посети место где су Срби наводно држани као таоци, али тврди да су јој старешина и особље ОЕБС-ове Верификационе мисије Косова онемогућили приступ месту. Касније жалилац сазнаје од њој непознате особе да је г. Миладиновић везан за дрво у једном селу близу Липљана, и затим убијен.
8. Године 1999. жалилац напушта Косово. Она наводи да је пријавила отмицу Министарству унутрашњих послова (бивша Југославија), "Комисији за нестала лица" и Црвеном крсту Југославије. Жалилац прилаже потврду којом се потврђује да је Међународни комитет Црвеног крста покренуо захтев за проналаском г. Миладиновића 27. јуна 2001. Такође је приложила и кривичну жалбу адресирану на "Међународног тужиоца Канцеларије окружног јавног тужиоца у Призрену". Иако није познато када је жалилац планирала да уложи жалбу, документ се поново појављује међу информацијама које је обезбедио СПГС, под референтним бројем из 2005. године.
9. У примедбама СПГС стоји да је УНМИК био у могућности да добије два извештаја УНМИК-ове Јединице за полицијске/ратне злочине: Извештај о истрази од 9. децембра 2004. године, и Извештај о анализи случаја од 8. октобра 2007. године. На основу ових извештаја, СПГС потврђује да је истрагу спровела УНМИК-ова полиција са намером да разјасни околности отмице, могуће узроке инцидента, и идентитет умешаних особа. УНМИК-ова Полиција контактирала је жалиоца али није био у стању да идентификује потенцијалне сведоке инцидента. Штавише, УНМИК бележи да је Истражитељ УМНИК-ове полиције у свом извештају од 8. октобра 2007. године, предложио обуставу случаја услед мале вероватноће да се идентификују или лоцирају сведоци или осумњичени.

10. Дана 9. децембра 2008. године, одговорности УНМИК-а у области полиције и правосуђа на Косову су престале, а мисија владавине права Европске уније на Косову (ЕУЛЕКС) преузела је пуну оперативну контролу у области владавине права, након саопштења председника Савета безбедности Уједињених нација, 26. новембра 2008. године (S/PRST/2008/44), којим се поздравља даље ангажовање Европске уније на Косову. Између 9. децембра 2008. и 30. марта 2009. сви списи кривичних предмета које су имали Одељење правде и Полиција УНМИК-а, предати су ЕУЛЕКС-у.

III. ЖАЛБА

11. Жалилац се жали на УНМИК-ов наводни пропуст да ваљано истражи отмицу њеног мужа. Она се такође жали на душевну бол и патњу, наводно проузроковане овом ситуацијом.

12. Комисија је мишљења да се може сматрати да жалилац указује, тим редоследом, на повреду права свог супруга на живот, загарантованог чланом 2. Европске конвенције о људским правима (ЕКЉП), као и на повреду свог права у смислу забране нечовечног и понижавајућег поступања, загарантованог чланом 3. из ЕКЉП.

IV. ПРАВО

13. Пре него што почне да разматра меритум предмета, Комисија мора прво да одлучи да ли да прихвати предмет, узимајући у обзир критеријуме прихватљивости из Одељака 1, 2 и 3 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12.

14. У својим примедбама, СПГС нема примедби на прихватљивост жалбе.

15. Комисија је мишљења жалбе везане за Чланове 2 и 3 из ЕКЉП покрећу озбиљна правна питања чије би разрешење требало да зависи од процене меритума жалбе. Према томе, Комисија закључује да жалба није очигледно неоснована у смислу Одељка 3.3 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12.

16. Комисија не види друге разлоге на основу којих би ова жалба била проглашена неприхватљивом.

ИЗ ОВИХ РАЗЛОГА,

Комисија, једногласно,

ПРОГЛАШАВА ЖАЛБУ ПРИХВАТЉИВОМ.

Раџеш ТАЛВАР
Извршни службеник

Марек НОВИЦКИ
Председавајући